

kladě § 970 obč. zák. a odvolací soud se připojuje k tomuto právnímu posouzení, protože ustanovení § 970 obč. zák. platí jen pro hostinské, kteří dávají nocleh cizincům, také pro domy lázeňské, ne však pro domy, jichž byty jsou pronajímány jen ročním nájemníkům, i když někteří z těchto ročních nájemníků pronajímají lázeňským hostům. Takovým podpronajímáním nejsou ještě dány příznaky, by takový dům byl považován za tak zvaný dům otevřený ve smyslu § 970 obč. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody.

I po právní stránce byla sporná věc posouzena v napadeném rozsudku správně, proto dovolací soud schvaluje jeho důvody vyhovující věci i zákonu. Právně vyloučily soudy nižších stolic ručení žalované podle § 970 obč. zák., neboť žalovaná neprovozuje přechovávání cizinců v lázeňském domě, a to takovým způsobem, jak se děje v hostinci, nýbrž pronajímá podle zjištění nižších soudů v létě jednotlivé části svého bytu příležitostně lázeňským hostům, jak činí též ostatní nájemníci v témže domě bydlící.

Čís. 12154.

Byla-li věc prodána na splátky s výhradou vlastnického práva až do úplného zaplacení kupní ceny, jest prodatel oprávněn domáhati se na vymáhajícím věřiteli vydání výtěžku za věc, prodanou v exekuci proti třetí osobě. Lhostejno, že si prodatel vymohl (proti ručiteli za dluh z koupě věci) rozsudek na zaplacení zbytku kupní ceny. Vymáhající věřitel nemůže proti žalobě prodatele o vydání výtěžku za věc namítati, že žalobce nenabídl vypořádání podle § 2 zákona o splátkových obchodech, nebyl-li dlužníkem v exekuci, v níž byla věc prodána, kupitel, nýbrž třetí osoba.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1932, Rv I 1452/31.)

Žalovaný vedl proti Emilu B-ovi exekuci na automobil, jenž byl ve dražbě prodán; žalovaný obdržel z výtěžku 3935 Kč 10 h. Žalobce, tvrdě, že onen automobil prodal na splátky Marii B-ové s výhradou vlastnictví až do úplného zaplacení kupní ceny, domáhal se na žalovaném zaplacení oněch 3.935 Kč 10 h. Procesní soud první instance žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatel brání se proti tomu, že byl napadeným rozsudkem uznán povinným vydati, pokud se týče zaplacení žalobci 3.935 Kč 10 h, které obdržel jako vymáhající věřitel (§ 283 ex. ř.) v exekuci proti Emilu B-ovi za automobil v exekuci té prodaný. Leč jeho dovolání, opřenému o dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. nelze přiznati oprávnění. Je zjištěno, že si

automobil koupila před exekucí od žalobce na splátky manželka Emila B-a, Marie B-ová, a že při koupi bylo žalobci vyhrazeno až do úplného zaplacení kupní ceny k automobilu vlastnictví. Nepatřilo tudíž auto v době exekuce exekutu Emilu B-ovi a, ježto nebylo ještě zaplacené, byl vlastníkem auta podle výhrady při koupi žalobce. Obdržev v exekuci peníze stržené za automobil, neobdržel žalovaný peníze z majetku dlužníka Emila B-a, nýbrž z majetku, z věci patřící žalobci, na niž neměl nárok. Tím je žalovaný na úkor žalobce obohacen a právem uznal odvolací soud napadeným rozsudkem, že žalovaný je povinen z důvodu neoprávněného obohacení výtěžek za automobil, 3.935 Kč 10 h, žalobci vrátiti, pokud se týče zaplatiti. Neopodstatněnou je námitka žalovaného, kterou proti žalobnímu nároku vznesl a kterou ještě v dovolání uplatňuje, že žalobce nemůže na něm žádati vydání po případě zaplacení výtěžku za automobil, ježto žaloval a vymohl si proti Emilu B-ovi, jenž se za dluh Marie B-ové z koupě auta zaručil, rozsudek na zaplacení 27.475 Kč, zbytku kupní ceny za automobil po srážce dvou na dluh Marií B-ovou učiněných splátek po 700 Kč. Vydobytím onoho rozsudku, ježto výhrada vlastnictví zněla až do úplného zaplacení kupní ceny a odsouzení k zaplacení není zaplacením, nepozbyla výhrada účinnosti a žalobce zůstal i na dále vlastníkem s právem zpět požadovati automobil, pokud se týče výtěžek za něj (srovnej rozh. sb. n. s. čís. 11214). Rovněž nelze přisvědčiti názoru dovolatele, že žalobce nemůže na něm požadovati výtěžek za automobil, protože nevrátil, jak stanoví § 2 splátkového zák., Marií B-ovou zapravené dvě splátky 1400 Kč. Pokud proti tomuto názoru a na něm se zakládající námitce žalovaného proti žalobcovu nároku bylo ve sporu žalobcem poukazováno k tomu, že při koupi automobilu Marií B-ovou šlo o obchod a že se tudíž ustanovení § 2 splátkového zák. v souzeném případě nelze dovolávati (§ 10 splátk. zák.), jest k tomu uvést, že v tom, co ve sporu vyšlo na jevo, není pro tvrzení, že koupě automobilu byla na straně Marie B-ové obchodem (čl. 271 a násl. obch. zák.), podkladu a proto ono stanovisko žalovaného nelze odkázati na § 10 splát. zák. Svůj názor opírá dovolatel o rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 11. května 1904 čís. 6086, uveřejněné ve sb. GIU. n. ř. čís. 2690, úř. sb. čís. 810, leč ono rozhodnutí se na souzený případ nehodí. V případě, jehož se ono rozhodnutí týká, byl kupitel exekučně potom prodaného šicího stroje v exekuci povinným a z toho důvodu, ježto prý prodatel nemůže míti, co se týče výtěžku za stroj, větší právo, než by měl proti kupiteli v případě zpět požadování stroje s výhradou vlastnictví na splátky prodaného, bylo oním rozhodnutím uznáno, že prodatel nemůže požadovati na vymáhajícím věřiteli exekuční výtěžek za stroj, leč by prokázal, že se s kupitelem podle § 2 splátk. zák. vypořádal. V souzeném případě nebyla kupitelka automobilu Marie B-ová v exekuci, v níž byl automobil prodán, povinnou, povinnou stranou byl Emil B., ten automobil nekoupil, žádné splátky neučinil a jemu žalobce k vrácení splátek tudíž není povinen. Dovolává se proto žalovaný onoho rozhodnutí nepřipadně. Odpirati vrácení, pokud se týče zaplacení, požadované částky z důvodu případného nároku Marie B-ové na vrácení splátek oprávněně žalovaný nemůže, nýbrž bude věcí Marie B-ové, by sama onen svůj nárok, nezaničil-li snad následkem žalobcova požadavku na náhradu za

upotřebení auta nebo jinak, proti žalobci uplatňovala. Dodati jest vzhledem ke tvrzení dovolatele ve sporu, na němž ještě v dovolání trvá, že koupě automobilu ujednaná s Marií B-ovou byla koupí na oko a že šlo vlastně o koupi Emila B-a, že netřeba se s tímto tvrzením blíže zabývat, neboť, jak sám dovolatel uvádí, není s to toto tvrzení prokázat a také tvrzení to ve sporu prokázáno nebylo.

Čís. 12155.

Žaloba o náhradu škody ze zločinu promlčuje se teprve ve třiceti letech jen, jde-li o nárok na náhradu škody proti tomu, kdo se dopustil zločinu, nikoliv, jde-li o náhradu škody proti tomu, kdo, nemaje podílu na zločinu, ručí jen (§ 1313 a násl. obč. zák.) za škodu ze zločinu jiného.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1932, Rv I 1475/31.)

Žalobce domáhal se na žalované záložně náhrady škody, již prý mu způsobil úředník záložny zločinným jednáním, a vyvozoval ručení žalované z předpisu § 1315 obč. zák. Žalovaná záložna vznesla proti žalobnímu nároku námitku promlčení, ježto žalobce zvěděl o škodě nejpozději v roce 1924. Oba nižší soudy žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Jádrem odvolání je otázka, zda se žaloba o odškodnění vznesená proti osobě, která ručí podle ustanovení §§ 1313 až 1316 obč. zák. za škodu způsobenou zločinným jednáním jiné osoby, promlčuje ve třech či ve třiceti letech. Prvý soud hájí názor, že se žaloba o náhradu škody, která vzešla zločinem, promlčuje ve třiceti letech jen, když se zločinu dopustil ten, na němž se náhrada škody vymáhá, a dovozuje první soud, že se žalovaná jako právnická osoba sama zločinu dopustiti nemohla, že by tu tedy byla jen její zodpovědnost podle § 1315 obč. zák., že však trestní řízení proti Josefu N-ovi zahájené na trestní oznámení žalobce bylo podle § 90 tr. ř. zastaveno, že proto žalovaná strana není ani podle § 1315 obč. zák. zodpovědna, ježto zločin musí prý býti pravoplatně prokázán rozsudkem trestního soudu, poněvadž prý civilní soud zjištění to činiti nemůže. S tímto posléz uvedeným míněním prvního soudu nelze ovšem souhlasiti, neboť podle § 268 c. ř. s. jest soudce civilní vázán obsahem pravoplatného odsuzujícího nálezu trestního soudu jen tehdy, závisí-li rozhodnutí sporu na důkazu a na připočtení trestného činu. O tom, zda škoda vzešla ze zločinu, může, nenastalo-li odsouzení soudem trestním pro zločin, rozhodnuto býti i soudem civilním, neboť soudce civilní může si za účelem rozhodnutí o náhradě škody utvořiti úsudek o otázce prejudiciální, třeba by rozhodování o otázce té do jeho kompetence nespadlo (srov. Randovo dílo »Die Schadenersatzpflicht« str. 234, Ehrenzweig IV. str. 76 a Sedláček III. str. 44). Pokud jde o shora zmíněnou otázku samu, tu se podle § 1489 obč. zák. promlčuje každá žaloba o náhradu škody zásadně ve třech letech od doby, co se poškozený dověděl jednak o škodě, jednak o osobě škůdcově; má-li však delikt náležitosti zločinu — což však nemusí býti trestním soudem konstatováno — promlčuje se ve třiceti letech. Spornou je ovšem otázka, zda tato třicetiletá promlčecí doba platí nejen proti zlo-